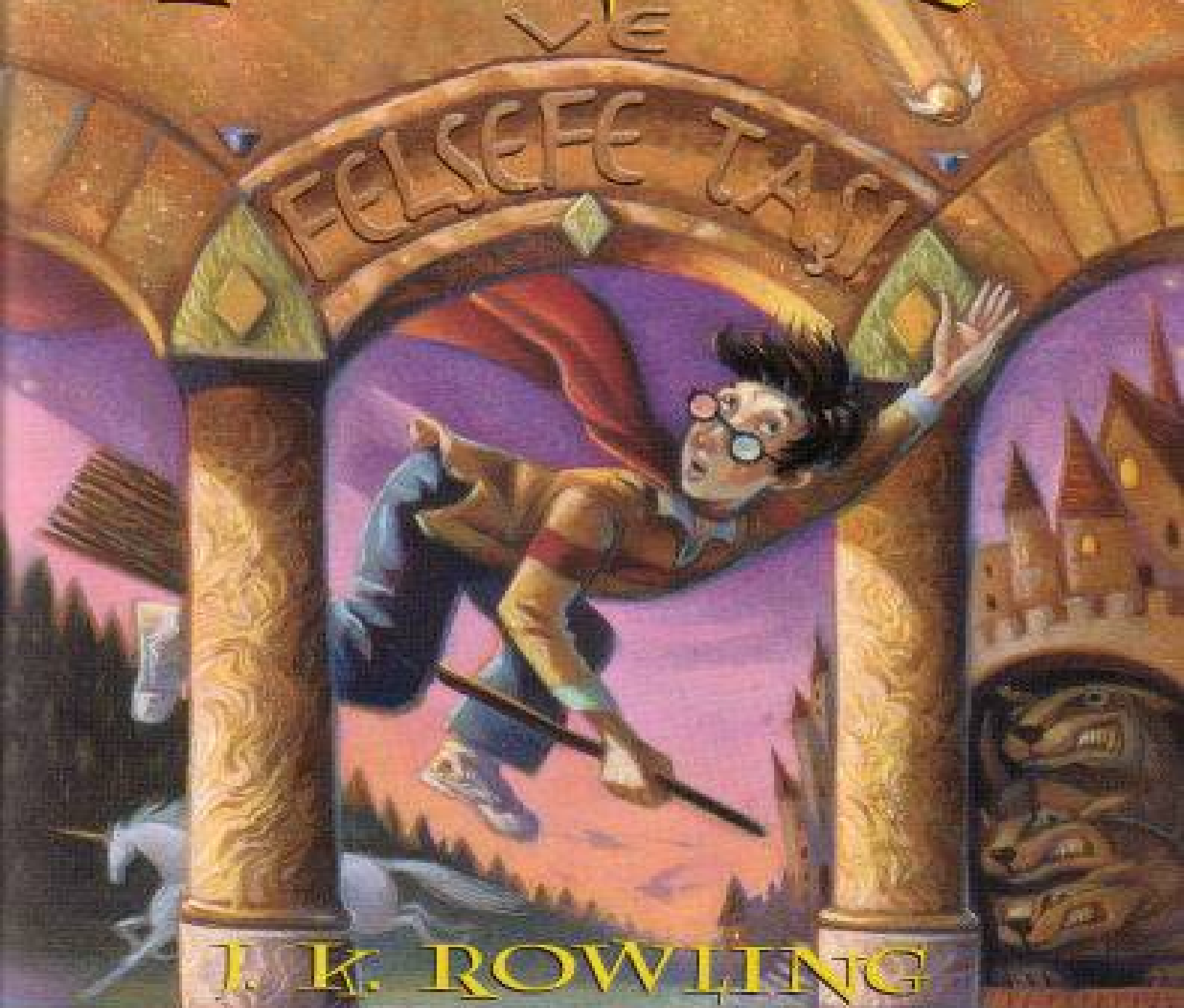

Harry Potter

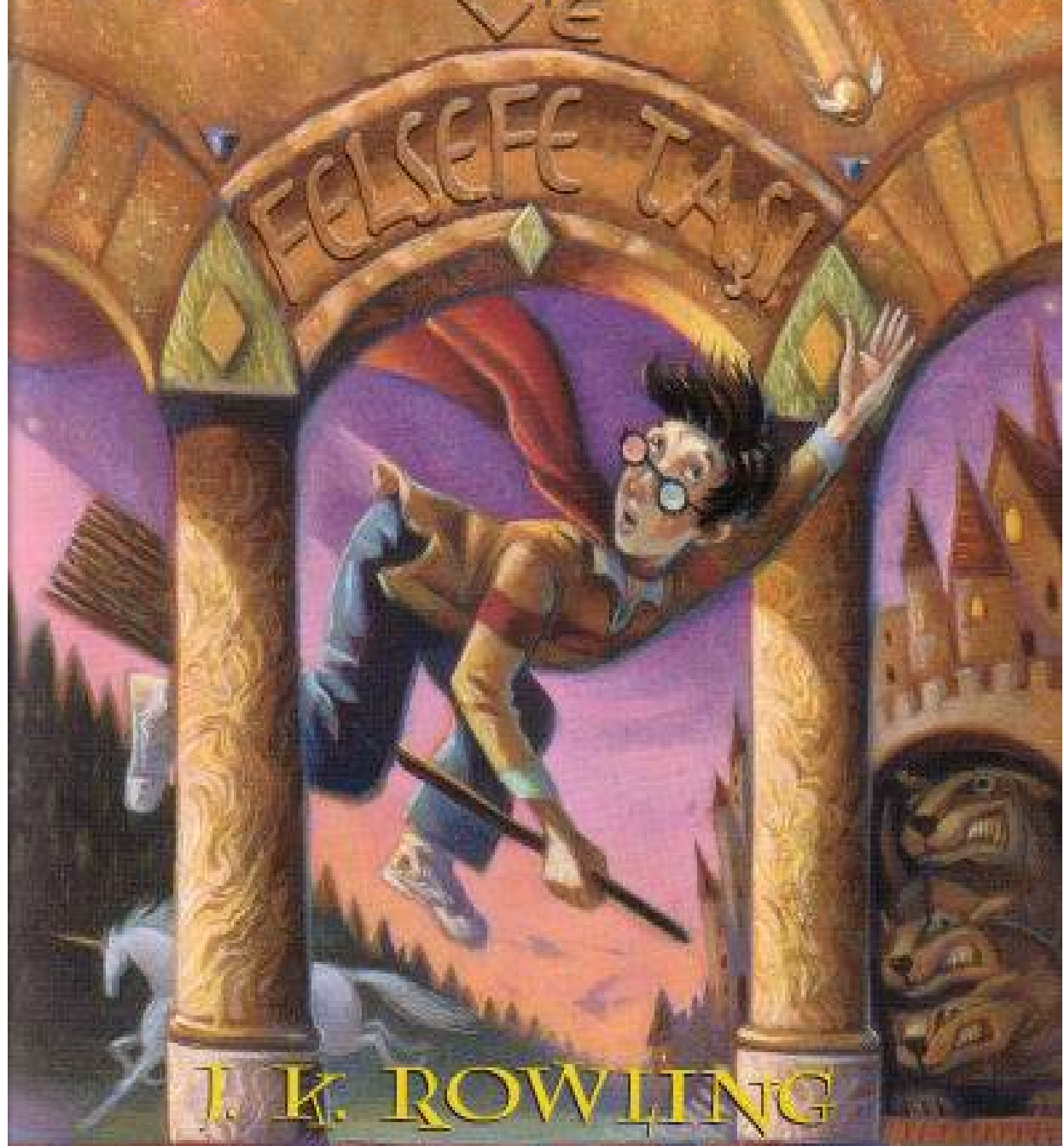

J. K. ROWLING

Çeviren: Ülkü Tamer

YKY

Harry Potter

J. K. ROWLING

Çeviren: Ülkü Tamer

YKY

Harry Potter ve Felsefe Taşı

J.K. Rowling
1997

İçindekiler

BİRİNCİ BÖLÜM: SAĞ KALAN ÇOCUK

İKİNCİ BÖLÜM: YOK OLAN CAM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: HİÇ KİMSEDEN MEKTUPLAR

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: ANAHTARLARIN BEKÇİSİ

BEŞİNCİ BÖLÜM: DIAGON YOLU

ALTINCI BÖLÜM: PERON DOKUZ ÜÇ ÇEYREK'TEN YOLCULUK

YEDİNCİ BÖLÜM: SEÇMEN ŞAPKA

SEKİZİNCİ BÖLÜM: İKSİR USTASI

DOKUZUNCU BÖLÜM: GECE YARISI DÜELLOSU

ONUNCU BÖLÜM: CADILAR BAYRAMI

ON BİRİNCİ BÖLÜM: QUIDDITCH

ON İKİNCİ BÖLÜM: KELİD AYNASI

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: NICOLAS FLAMEL

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: NORVEÇ PÜTÜRLÜSÜ NORBERT

ON BEŞİNCİ BÖLÜM: YASAK ORMAN

ON ALTINCI BÖLÜM: KAPAĞIN ALTINDA

ON YEDİNCİ BÖLÜM: İKİ YÜZLÜ ADAM

BİRİNCİ BÖLÜM: SAĞ KALAN ÇOCUK

Privet Drive dört numarada oturan Mr. ve Mrs. Dursley, son derece normal olduklarını söylemekten gurur duyarlardı, sağolun efendim. Garip ya da gizemli işlere bulaşacak son kişilerdi, böyle saçmalıklara kafa yormazlardı çünkü.

Mr. Dursley matkap yapan Grunnings adlı bir şirketin yöneticisiydi. İri yarı, kalıplı bir adamdı, boynu yok gibiydi, ama koskoca bir bıyığı vardı. Mrs. Dursley zayıftı, şarışındı, olağanın iki katı uzunluğunda bir boynu vardı; bu da bahçe çitlerinin üstünden kafasını uzatıp komşuları gözetlemekte pek işine yarıyordu. Dudley adında küçük bir oğulları vardı Dursleyler'in, kendilerine bakılırsa dünyada ondan kusursuz bir çocuk bulunamazdı.

Dursley'ler istedikleri her şeye sahiptiler, ama bir gizleri vardı, biri kalkıp da bunu anlayacak diye ödleri kopardı. Potter'ların ortaya çıkarılmasına katlanabileceklerini hiç sanmıyorlardı. Mrs. Potter, Mrs. Dursley'nin kardeşiydi, ama birkaç yıldır görüşmemişlerdi; aslına bakılırsa, Mrs. Dursley hiç kardeşi yokmuş gibi davranıyordu, çünkü kardeşi de, onun beşpara etmez kocası da Dursley'lere hiç mi hiç benzemiyorlardı. Potter'lar sokakta boy gösterirse, komşuların ne diyeceğini düşünmek bile tüylerini ürpertiordu. Potter'ların küçük bir oğulları olduğunu biliyorlardı, ama hiç görmemişlerdi onu. Bu oğlan da Potter'ları yanlarına yaklaştırmamak için bir başka geçerli nedendi; Dudley'nin öyle bir çocukla içli dışlı olmasını istemiyorlardı.

Mr. ve Mrs. Dursley, öykümüzün başladığı o kasvetli, kurşuni salı sabahı uyandıklarında, yakında bütün ülkeyi saracak garip, gizemli şeylerin habercisi olabilecek hiçbir şey yoktu bulutlu gökte. Mr. Dursley, işe giderken taktığı en tatsız kravatı seçerken bir şarkı mırıldanıyor, Mrs. Dursley de çığlıklar atan Dudley'yi yüksek iskemlesine oturtmak için boğuşurken keyifli keyifli dedikodu ediyordu.

Hiçbiri, kahverengi bir baykuşun pencerenin önünden kanat çırparak geçtiğini fark etmedi.

Sekiz buçukta, Mr. Dursley çantasını aldı, Mrs. Dursley'nin yanağını öyle bir gagaladı, Dudley'ye de bir hoşçakal öpücüğü vermeye çabaladı, ama ıskaladı, Dudley bir bunalım geçirmekteydi çünkü, mamasını duvara fırlatıyordu. Evden ayrılırken, "Küçük yumurcak," diye kıkırdadı Mr. Dursley. Arabasına bindi, dört numaranın bahçesinden geri geri çıktı.

Garip bir şeyin ilk belirtisini fark etti, sokağın köşesinde haritaya bakan bir kedi. Mr. Dursley, bir an ne gördüğünü kavrayamadı. Sonra, bakmak için başını arkaya çevirdi. Privet Drive'ın köşesinde bir tekir kedi duruyordu, ama görünürlerde harita filan yoktu. Zaten olacak iş miydi bu? Bir ışık oyunuydu olsa olsa. Kirpiklerini kırıştırdı Mr. Dursley, gözlerini kediye dikti. Kedi de ona dikti gözlerini. Mr. Dursley köşeyi dönüp yolda ilerlerken boyuna kediye baktı dikiz aynasından. Şimdi de Privet Drive yazılı tabelayı okuyordu- hayır, tabelaya bakıyordu; kediler ne harita inceleyebilir, ne de tabela okuyabilirlerdi. Hafifçe silkindi Mr. Dursley, kedi kafasından çıkardı. Kente doğru ilerlerken o gün almayı

umduğu büyük bir matkap siparişinden başka bir şey düşünmemeye koyuldu.

Ama kente girerken kafasındaki matkapların yerini başka bir şey alıverdi. Sabahın olağan trafik sıkışıklığında beklerken, çevrede garip giyimli bir sürü insan fark etti. Pelerinli insanlar. Mr. Dursley, gençlerin sırtında görülen o tuhaf elbiseleri giyenlerden hiç hoşlanmazdı. Bu da saçma sapan yeni modalardan biriydi herhalde. Direksiyona vurmaya başladı parmaklarıyla, gözleri bu manyakların az ötede oluşturduğu bir topluluğa takıldı. Heyecanlı heyecanlı bir şeyler fısıldaşıyorlardı. Mr. Dursley, bazılarının hiç de genç olmadığını görünce küplere bindi; işte şu adam kendisinden çok daha yaşlıydı, üstelik zümrüt yeşili bir pelerin atmıştı omuzlarına. Cesarete bak! Derken kafasına dank etti Mr. Dursley'nin, bu olsa olsa uyduruk bir gösteriydi- bir şey için para topluyorlardı... evet, mutlaka öyleydi. Trafik açıldı, Mr. Dursley birkaç dakika sonra Grunnings otoparkındaydı, aklında matkaplar vardı sadece.

Mr. Dursley dokuzuncu kattaki odasında sırtını pencereye vererek otururdu hep. Öyle yapmasa, o sabah aklını matkaplara vermesi biraz güç olacaktı. Baykuşların güpegündüz süzülerek geçtiğini görmedi, ama aşağıda, sokaktaki insanlar gördüler bunu, ağızları açık, birbiri ardı sıra tepelerinde süzülen baykuşlara baktılar, onları parmaklarıyla gösterdiler. Çoğu geceleyin bile baykuş görmemişti. Ama Mr. Dursley, son derece olağan, baykuşsuz bir sabah geçirdi. Beş ayrı kişiye bağırdı. Önemli birkaç telefon görüşmesi yaptı, biraz

daha bağırdı. Öğle yemeğine kadar keyfi yerine gelmişti, bacaklarını çalıştırmak, sokağın karşısına yürüyüp fırından bir çörek almak istedi.

Pelerinli insanlar aklından bütün bütüne çıkmıştı ki, içlerinden bazılarına rastladı fırının orada. Yanlarından geçerken öfkeyle baktı. Nedenini bilmiyordu, ama tedirgin oluyordu onlardan. Bunlar da heyecanlı heyecanlı fısıldaşıyorlardı, ortalıkta bir tek para tası bile görünmüyordu. Elindeki kese kâğıdında koca bir çörekle dönüp yanlarından geçerken, konuşmalarından birkaç sözcük çalındı kulağına.

"Potter'lar, doğru, ben de öyle duydum -"

"- evet, oğulları, Harry -"

Kaskatı kesiliverdi Mr. Dursley. Her yanını korku sardı. Bir şey söyleyecekmiş gibi, fısıldaşanlara baktı, ama vazgeçti.

Yolun karşısına geçti hızla, bürosuna koştu, sekreterine rahatsız edilmemesini söyledi, telefona sarıldı, evinin numarasını tam çevirmişti ki, kararını değiştirdi. Telefonu yerine bıraktı, bıyıklarını sıvazlayarak düşündü... Hayır, düpedüz aptallık ediyordu. Potter öyle pek alışılmadık bir ad değildi ki. Harry diye oğulları olan Potter adında kim bilir kaç kişi vardı. Üstelik yeğeninin adının Harry olup olmadığından da emin değildi. Çocuğu görmemişti bile. Belki de Harvey'ydi. Ya da Harold. Mrs. Dursley'yi telaşlandırmanın anlamı yoktu, kardeşinin adını söyleyince bile tedirgin olurdu karısı.

Onu suçlamıyordu- kendisinin de öyle bir kardeşi olsaydı... ama ya o kişiler, o pelerinli insanlar...

O ikinci kafasını matkaplara veremedi, olanaksızdı bu, saat beşte binadan ayrılırken öylesine dalgındı ki, kapının tam önünde birine çarptı.

Sendeleyip az kalsın yere düşecek sıska ihtiyara, "Özür dilerim," diye homurdandı. Onun menekşe rengi bir pelerin giydiğini kavraması için birkaç saniye yetti Mr. Dursley'ye. Adam bu çarpmaya pek aldırmaşa benzemiyordu. Aksine, koca bir gülümseme yayıldı yüzüne, yoldan geçenleri dönüp baktıracak kadar ince bir sesle, "Özür dilemeyin, efendim," dedi, "bugün hiçbir şey keyfimi kaçırılmaz! Sevinin, o Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen sonunda gitti! Sizin gibi bir Muggle bile bunu, bu mutlu, mutlu günü kutlamalı!"

İhtiyar, Mr. Dursley'yi karnına sarılıp kucakladı, sonra uzaklaştı.

Mr. Dursley olduğu yerde kalakaldı. Bütün bütüne bir yabancı tarafından kucaklanmıştı. Üstelik Muggle olarak nitelenmişti, artık ne demekse bu. İyice karışmıştı kafası. Arabasına koştu, eve yollandı, hayal gördüğünü umuyordu, daha önce hiç ummamıştı bunu, çünkü hayal gücü denilen şeye hiç inanmazdı.

Arabasını dört numaranın park yerine çekerken, ilk gördüğü -bu da hiç keyiflendirmede onu- o sabah gözüne ilişen tekir kedi oldu. Bahçe duvarında oturuyordu şimdi. Aynı kedi olduğuna emindi; gözlerinin çevresinde aynı çizgiler vardı.

"Şişşşt!" diye bağırdı Mr. Dursley.

Kedi kıpırdamadı. Sadece sert sert baktı ona. Mr. Dursley, bunun olağan bir kedi davranışı olup olmadığını düşündü. Toparlanmaya çalışarak eve girdi. Karısına hâlâ bir şey söylememekte kararlıydı.

Mrs. Dursley güzel, sıradan bir gün geçirmişti. Yemekte komşu kadının kızıyla sorunlarını, Dudley'nin de yeni bir sözcük ("olabilemez") öğrendiğini anlattı boyuna. Mr. Dursley olağan davranmaya çalıştı. Dudley yatırıldıktan sonra salona gidip son akşam haberlerini yakaladı:

"Her yerdeki kuş meraklıları, ülkedeki bütün baykuşların bugün hiç alışılmadık şeyler yaptığını belirtmektedir. Baykuşlar genellikle geceleri avlanırlar, gün ışığında pek görülmezler, ama sabahtan beri bu kuşların her yöne uçuştuklarına yüzlerce kere tanık olunmuştur. Uzmanlar, baykuşların uyku alışkanlıklarını birden bire neden değiştirdiklerini açıklayamamaktadırlar."

Spiker sıırtmadan edemedi.

"Son derece esrarengiz. Şimdi de Jim McGuffin'den hava raporu. Ne dersin, bu gece yine baykuş sağanağı olacak mı, Jim?"

"Eee, Ted," dedi hava tahmincisi,

"... onu bilemem, ama bugün garip davranışlarda bulunanlar sadece baykuşlar değildi. Kent, Yorkshire, Dundee gibi ayrı ayrı yerlerden arayan seyirciler, dün söylediğim yağmur yerine, kayan yıldızlar sağanağına tutulmuşlar! Şenlik Gecesi önümüzdeki hafta gerçi, ama belki de şimdiden kutluyorlardır! Ama bu gece kesinlikle yağmurlu olacak."

Mr. Dursley koltuğunda donakalmıştı. Bütün İngiltere göklerinde kayan yıldızlar? Gün ışığında uçuşan baykuşlar? Her yerde pelerinli esrarengiz insanlar? Potter'lar hakkında fısıltılar, fısıltılar...

Mrs. Dursley iki fincan çayla salona geldi. Yararı yoktu. bir şeyler söylemeliydi karısına. Gergin gergin boğazını temizledi. "Şey Petunia, sevgilim, son günlerde kardeşinden bir haber almadın, değil mi?"

Beklediği gibi, Mrs. Dursley şaşkınlıkla, öfkeyle baktı. Ne de olsa, sanki onun bir kardeşi yokmuş gibi davranmaya alışıktilar.

Sertçe, "Hayır," dedi Mrs. Dursley. "Niye?"

"Garip şeyler söylediler haberlerde," diye mırıldandı Mr. Dursley. "Baykuşlar... kayan yıldızlar... şehirde de bir sürü tuhaf insan vardı bugün..."

Mrs. Dursley sözünü kesti onun: "Yani?"

"Şey, düşündüm de... belki... bütün bunların... biliyorsun işte... onlarla bir ilgisi vardır."

Mrs. Dursley kenetlenmiş dudaklarının arasından bir yudum çay aldı. Mr. Dursley "Potter" adını işittiğini söyleyip söylememeyi dūřündü. Bunu göze alamayacağına karar verdi. Sanki laf olsun diye soruyormuş gibi, "Oğulları," dedi, "şimdi aşağı yukarı Dudley'nin yaşındadır, öyle değıl mi?"

Mrs. Dursley, kaskatı, "Herhalde," dedi.

"Sahi, neydi adı? Howard'dı, değıl mi?"

"Harry. Bana sorarsan, berbat, sıradan bir ad."

Ansızın yüreğine bir ağırlık çöktü Mr. Dursley'nin, "Ha, sahi," dedi. "Evet, bence de öyle."

Yukarı yatmaya çıkarlarken bu konuda başka tek söz söylemedi. Mrs. Dursley banyodayken, Mr. Dursley yatak odasının penceresine uzandı, ön bahçeye baktı. Kedi hâlâ oradaydı. Sanki bir şey bekliyormuş gibi Privet Drive'a bakıyordu boyuna.

Hayal mi görüyordu yoksa? Bütün bunların Potter'larla bir ilgisi olabilir miydi? Eğer varsa... eğer o karı kocayla akrabalıkları ortaya çıkarsa- eh, buna da katlanamazdı doğrusu.

Yattılar. Mrs. Dursley hemen uyudu, ama gözlerine uyku girmiyordu Mr. Dursley'nin, kafası karmakarışıkı. Uykuya dalmadan önce, Potter'ların bu işle bir ilgileri olsa bile, ne kendisine ne de Mrs. Dursley'ye yanaşamayacaklarını dūřündü de rahatladı. Potter'lar onun da, Petunia'nın da kendileri için, kendilerine benzeyenler için ne dūřündüklerini pekâlâ biliyorlardı... Bu olanlara onun da, Petunia'nın da bulaşması

olanaksızdı. Esnedi, yan döndü. Kendilerini etkilemezdi bu...

Nasıl da yanılıyordu.

Mr. Dursley tedirgin bir uykuya dalıyordu belki, ama dışarıda, duvarın üstündeki kedinin uykusu hiç mi hiç gelmemişti. Heykel gibi oturuyordu orada; gözlerini, hiç kırpmadan Privet Drive'ın uç köşesine dikmişti. Yan sokakta bir arabanın kapısı çarpıldığında da, tepesinden iki baykuş süzüldüğünde de titremedi bile. Hiç kıpırdamadan öylece durdu, gece yarısına kadar.

Kedinin baktığı köşede bir adam belirdi; öylesine ansızın, öylesine sessizce belirmişti ki, sanki yerden fıskırmış gibiydi. Kedinin kuyruğu titredi, gözleri kısıldı.

Böyle bir adamın benzeri Privet Drive'da daha önce hiç görülmemişti. Uzun boyluydu, zayıftı; saçının sakalının kırlarına bakılırsa çok yaşlıydı; saç da sakalı da kemerine sıkıştırarak kadar uzundu. Uzun giysiler vardı üstünde, yerleri süpüren mor bir pelerin, uzun topuklu, tokalı çizmeler giymişti. Açık mavi gözleri, dar çerçeveli gözlüğünün arkasından ıslıl ıslıl parlıyordu; upuzun, kemerli burnu sanki en az iki kere kırılmışa benziyordu. Bu adamın adı Albus Dumbledore'du.

Albus Dumbledore, adından çizmelerine kadar hiçbir şeyinin hoş karşılanmadığı bir sokağa geldiğinin farkında değildi. Pelerinini karıştırmaktaydı boyuna, bir şey arıyordu. Ama gözetlendiğinin farkına vardı, başını kaldırdı ansızın, sokağın öteki ucundan kendisine gözlerini dikmiş kediye baktı. Nedense, kedinin varlığı

onu pek eğlendirmişti. Kıkırdayarak, "Bilmeliydim bunu," diye mırıldandı.

Aradığı şeyi iç cebinde buldu. Gümüş bir çakmaktı bu. Kapağını açtı, havaya kaldırdı, çaktı. En yakındaki sokak lambası püf diye sönuverdi. Yine çaktı- bir sonraki lamba da karanlığa gömüldü. On iki kere çaktı Püfür'ü, sokakta sadece iki ışılı kalıncaya kadar- kendisini gözetleyen kedinin gözleriydi bunlar. Şimdi pencereden kim bakarsa baksın, isterse boncuk gözlü Mrs. Dursley, aşağıda kaldırımda neler olup bittiğini göremezdi. Dumbledore, Püfür'ü pelerininin iç cebine koydu; dört numaraya yollandı, duvara, kedinin yanına oturdu. Bakmadı ona, ama bir süre sonra konuştu.

"Sizi burada görmek ne güzel, Profesör McGonagall."

Tekire döndü gülümseyerek, ama kedi gitmişti. Tıpkı onun gözlerinin çevresindeki çizgileri andıran dört köşe bir gözlük takmış asıkça suratlı bir kadına gülümsediğini fark etti. Kadının da bir pelerin vardı sırtında, zümrüt yeşili bir pelerin. Siyah saçları sımsıkı toplanmıştı. Belirgin bir tedirginlik vardı üstünde.

"Ben olduğumu nereden anladınız?" diye sordu.

"Sevgili Profesör, hiçbir kedinin bu kadar kaskatı oturduğunu görmemiştim."

Profesör McGonagall, "Bütün gün siz de bir tuğla duvarın üstünde otursaydınız, siz de kaskatı kesilirdiniz," dedi.

"Bütün gün mü? Kutlamalara katılmadan mı? Ben buraya gelirken en az bir düzine şölene, eğlenceye rastladım."

Profesör McGonagall öfkeyle burnunu çekti.

Sabırsızca, "Evet, doğru, herkes kutluyor," dedi. "Biraz daha dikkatli olmaları gerekirdi, ama hayır- Muggle'lar bile bir şeyler döndüğünü fark ettiler. Haberlerinde verdiler." Başını Dursley'lerin karanlık salon pencerelerine çevirdi. "Duydum. Baykuş sürüleri... kayan yıldızlar... Eee, o kadar da aptal değiller. Nasıl olsa bir şeylerin farkına varacaklardı. Kentte kayan yıldızlar- mutlaka Dedalus Diggle'dır. Hiç akıllanmadı."

Dumbledore, incelikle, "Onları suçlayamazsınız," dedi. "On bir yıldır pek bir şey kutladığımız yok."

Profesör McGonagall, "Biliyorum," dedi tedirgince. "Ama dağıtmamız için bir neden değil bu. İnsanlar düpedüz dikkatsizlik ediyorlar, sokaklara fırlamışlar güpegündüz, sırtlarında Muggle giysileri bile yok, boyuna dedikodu ediyorlar."

Dumbledore'a yan yan baktı sertçe, bir şey söylemesini bekliyor gibiydi, ama bir şey söylemedi Dumbledore, Profesör de devam etti: "Sonunda Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in kayıplara karıştığı gün, tam o gün Muggle'ların bizi öğrenmeleri ne de güzel ya. Gerçekten kayıplara karıştı mı dersiniz, Dumbledore?"

"Öyle görünüyor," dedi Dumbledore. "Sevinmemiz gerek. Limon şerbeti içer miydiniz?"

"Ne içer miydim?"

"Limon şerbeti. Muggle'ların bir çeşit tatlı içeceği. Hoşuma gidiyor."

Şimdi limon şerbetinin sırası olmadığını düşünen Profesör McGonagall, "Hayır, teşekkür ederim," dedi soğukça. "Söylediğim gibi, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen gittiyse bile -"

"Sevgili Profesör, sizin gibi mantıklı biri onu gerçek adıyla anabilir, öyle değil mi? Bütün bu '*Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen*' saçmalığı- on bir yıldır söylüyorum herkese, onu gerçek adıyla anın diye, Voldemort deyin." Profesör McGonagall ürktü, ama o sırada iki limon şerbeti açan Dumbledore farkına varmadı bunun. "Boyuna '*Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen*' deyip durmanın ne anlamı var? Voldemort adından korkmak için bir neden göremiyorum."

Yarı bitkinlik, yarı hayranlıkla, "Sanıyorum, sizin için yok," dedi Profesör McGonagall. "Ama siz başkasınız. Herkes biliyor, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen, peki peki, Voldermort'un korktuğu tek kişi sizdiniz."

Dumbledore, "Beni şımartıyorsunuz," dedi usulca. "Voldemort'da benim hiç edinemeyeceğim güçler vardı."

"Bunun nedeni sizin o güçleri kullanmayacak kadar -şey- soylu olmanız."

"İyi ki karanlıktayız. Madam Pomfrey yeni kulaklıklarımı sevdiğini söylediğinden beri bu kadar kızarmamıştım."

Profesör McGonagall, Dumbledore'a şöyle bir baktı sertçe, "Uçuşan söylentilerin yanında baykuşların sözü bile edilmez," dedi. "Herkes ne diyor, biliyor musunuz? Niye kayıplara karışmış? Sonunda niye vazgeçmiş?"

Anlaşılan Profesör McGonagall konuşmanın en can alıcı noktasına gelmişti, bütün gün soğuk sert bir duvarda

bekleyip durmasının gerçek nedeniydi bu, yoksa ne kedi ne de kadın olarak Dumbledore'a gözlerini böyle yırtıcı bakışlar fırlatarak dikemezdi. Şimdi. "Herkes" ne söylerse söylesin, Dumbledore bunların gerçek olduğunu belirtinceye kadar hiçbir şeye inanmayacağı apaçık ortadaydı. Ama o sırada bir başka limon şerbeti seçmekteydi Dumbledore, yanıt vermedi.

"Anlatılanlara göre," diye üsteledi Profesör McGonagall, "Voldemort dün gece Godric's Hollow'da görülmüş. Oraya Potter'ları bulmaya gitmiş. Söylentilere bakılırsa, Lily ile James Potter galiba- galiba ölmüşler "

Dumbledore başını önüne eğdi. Profesör McGonagall derin bir soluk aldı.

"Lily ile James... İnanamıyorum, inanmak istemedim buna... Ah, Albus..."

Dumbledore elini uzatıp omzuna vurdu. Ona acılı bir sesle, "Biliyorum... Biliyorum..." dedi.

Konuşmayı sürdürürken Profesör McGonall'ın sesi titriyordu. "Hepsi bu kadar değil, Potter'ların oğlunu, Harry'yi de öldürmeye kalkmış, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen. Ama öldürememiş. O küçük çocuğu öldürememesinin nedenini, nasılını kimse bilmiyor, ama söylentilere bakılırsa, Harry Potter'ı öldüremeyince Voldemort'un gücü de yok oluvermiş- bu yüzden kayıplara karışmış işte."

Dumbledore kederle baş sallayarak onu onayladı.

Profesör McGonagall, "Acaba- acaba doğru mu?" diye kekeledi. "Bütün o yaptıklarından sonra... o kadar insanı öldürdükten sonra... küçük bir çocuğu öldüremez miydi?

Akıl almayacak bir şey... böyle bir şeyi yapamaz mıydı... Tanrı aşkına, nasıl oldu da Harry sağ kaldı?"

"Sadece tahmin yürütebilirim," dedi. "Belki aslını hiç öğrenemeyeceğiz."

Profesör McGonagall bir dantel mendil çıkarıp gözlüğünün altından gözlerini kuruladı. Dumbledore da burnunu çekerek cebinden bir altın saat çıkardı, onu inceledi. Çok garip bir saatti bu. On iki yelkovanı vardı, ama hiç rakam yoktu üstünde; rakamlar yerine, çevresinde küçük gezegenler hareket ediyordu. Bunların herhalde bir anlamı vardı Dumbledore için, çünkü yeniden yerine koydu saati, "Hagrid gecikti," dedi. "Sahi, burada olacağımı sanırım o söylemiştir size, öyle değil mi?"

"Evet," dedi Profesör McGonagall. "O kadar yer dururken kalkıp neden buraya geldiğinizi sanırım anlatmayacaksınız bana."

"Harry'yi teyzesiyle eniştesine getirmeye geldim. Ailesinden sadece onlar kaldı şimdi."

Profesör McGonagall, ayağa fırlayıp dört numarayı göstererek, "Yani- burada oturan insanlardan mı söz ediyorsun yoksa?" diye bağırdı. "Dumbledore- bunu yapamazsın. Bütün gün onları gözetledim. Onlar kadar bize hiç mi hiç benzemeyen başka iki kişi yoktur. Bir de oğulları var- gördüm onu, şeker alsın diye çığlıklar atarak annesini sokak boyunca tekmeledi durdu. Harry Potter gelip burada mı oturacak!"

Dumbledore, kesin bir sesle, "Burası onun için en iyi yer," dedi. "Büyüyünce teyzesiyle eniştesi ona her şeyi

anlatırlar. Onlara bir de mektup yazdım."

Profesör McGonagall, yeniden duvara oturarak, cılız bir sesle, "Mektup mu?" diye tekrarladı. "Gerçekten, Dumbledore, bütün bunları bir mektupla açıklayabileceğini mi sanıyorsun? Bu insanlar onu hiç anlamayacak! Ünlü olacak ileride -bir efsane olacak- gelecekte bugün Harry Potter Günü olarak anılırsa hiç şaşmam -Harry üstüne kitaplar yazılacak- dünyamızdaki bütün çocuklar onun adını öğrenecek!"

Dar çerçeveli gözlüğünün üstünden son derece ciddi bakarak, "Tastamam öyle," dedi Dumbledore. "Her çocuğun başını döndürebilir bu. Daha yürümeden, konuşmadan üne kavuşmak! Hiç hatırlamayacağı bir şey yüzünden ünlü olmak! Anlamıyor musunuz, böylesi çok daha iyi, hiç olmazsa anlayacağı zamana kadar bütün bunlardan uzak kalır."

Profesör McGonagall ağzını açtı, fikrini değiştirdi, yutkundu, sonra, "Evet- evet, haklısınız, elbette," dedi. "Ama çocuk nasıl geliyor buraya, Dumbledore?" Sanki Harry altında saklanıyormuş gibi onun pelerinine bir göz attı ansızın.

"Hagrid getiriyor onu."

"Hagrid'e böylesine önemli bir şey için güvenmek- akıllıca mı sizce?"

"Hagrid'e canımı bile emanet ederim," dedi Dumbledore.

Profesör McGonagall, hasetle, "Yüreği bizimle birlikte, ben de biliyorum bunu," dedi, "ama dikkatsiz olduğunu da göz ardı edemezsiniz. Birazcık- neydi o?"

Çevrelerindeki sessizliğı uzaklardan bir motor sesi bozmuştu. Sokağın iki başına bakarak bir taşıt ışığı aramaya başladılar, ses gittikçe yükseldi, kafalarını gökyüzüne çevirdikleri sırada gümbürtüye dönüştü- havadan koca bir motosiklet inip yola, tam önlerine kondu.

Motosiklet kocamandı gerçi, ama onu kullanan adamın yanında hiç kalıyordu. Sıradan bir adamın yaklaşık iki katı kadar uzun, en az beş katı kadar da şişmandı. Dudak uçuklatacak kadar iri ve yabaniydi- çalıya benzer siyah uzun saçlarıyla sakalı yüzünün büyük bölümünü örtüyordu, çöp bidonu kapakları büyüklüğünde elleri vardı, deri çizmeli ayakları yunus yavrularına benziyordu. Uçsuz bucaksız, kaslı kollarında battaniyeden bir bohça tutuyordu.

"Hagrid," dedi Dumbledore, rahatlamışa benziyordu. "Sonunda! O motosikleti nereden buldun?"

"Ödünç aldım, Profesör Dumbledore, efendim," dedi dev; konuşurken dikkatle motosikletten indi. "Genç Sirius Black ödünç verdi. Onu getirdim, efendim."

"Bir sorun çıkmadı, değil mi?"

"Hayır, efendim- ev neredeyse yerle bir olmuştu, ama Muggle'lar üşüşmeden onu çıkarmayı başardım. Bristol üstünde uçarken uykuya daldı."

Dumbledore ile Profesör McGonagall bohçaya eğildiler. İçinde, belli belirsiz, mışıl mışıl uyuyan bir bebek, bir oğlan çocuğı vardı. Alnındaki simsiyah saç buklesinin altında şimşeğe benzer garip biçimli bir kesik görülüyordu.

"Yoksa oraya mı?" diye fısıldadı Profesör McGonagall.

"Evet," dedi Dumbledore. "O iz yaşamı boyunca kalacak."

"Siz bu konuda bir şey yapamaz mıydınız, Dumbledore?"

"Yapabilecek olsaydım bile yapmazdım. İzler yararlı olabilir bazen. Benim sol dizimde de bir tane var, Londra Metrosu'nun kusursuz bir haritası. Neyse -ver onu bana, Hagrid- şu işi bitirelim."

Dumbledore, Harry'yi kollarına alıp Dursley'lerin evine yöneldi.

"Acaba- acaba ona hoşçakal diyebilir miyim, efendim?" diye sordu Hagrid.

Kocaman, kıllı kafasını Harry'nin üstüne eğdi, ona saçlı sakallı bir öpücük kondurdu. Sonra, birdenbire, yaralı bir köpek gibi ulumaya başladı.

"Şşş!" diye fısıldadı Profesör McGonagall. "Muggle'ları uyandıracaksın!"

Hagrid, "Ö-ö-özür dilerim," diye hıçkırdı; benekli, büyük bir mendil çıkarıp yüzünü içine gömdü. "Ama da-da-dayanamıyorum- Lily ile James öldüler -zavallı minik Harry de Muggle'larla yaşayacak -"

Profesör McGonagall, çekinerek koluna dokundu Hagrid'in, "Evet, evet, çok acı bir şey bu, ama kendini toparla Hagrid, yoksa bizi fark ederler," diye fısıldadı; o orada Dumbledore alçak bahçe duvarını aşmış, ön kapıya varmıştı. Usulca eşiğe bıraktı Harry'yi, pelerininin bir mektup çıkarıp bohçaya tikiştirdi, sonra

da ötekilerin yanına döndü. Bir dakika boyunca üçü de orada durup küçük bohçaya baktılar; omuzları sarsılıyordu Hagrid'in, Profesör McGonagall öfkeyle gözlerini kırptırıyordu, Dumbledore'un gözlerinden fıskıran o parlak ışık ise bütün bütüne sönmüş gibiydi.

Sonunda, "Eh," dedi Dumbledore, "bu kadar. Artık burada işimiz yok. Gidip kutlamalara katılalım bari."

Boğuk mu boğuk bir sesle, "Yaa," dedi Hagrid. "Ben önce bu motosikletten kurtulayım. İyi geceler, Profesör McGonagall- Profesör Dumbledore, efendim."

Hagrid, sırlıklam gözlerini ceketinin koluna silerek kendini motosiklete attı, motoru çalıştırdı; gürültüyle havalandı motosiklet, geceye karıştı.

Dumbledore, "Umarım yakında yine görüşürüz, Profesör McGonagall," dedi, onu başıyla selamladı. Profesör McGonagall da karşılık olarak burnunu çekti.

Dumbledore dönüp sokak boyunca yürümeye başladı. Köşeye varınca durdu, gümüş Püfür'ü çıkardı. Bir kere çaktı onu, on iki ışık topu sokak lambalarına yerleşti hemen, Privet Drive bir anda turuncu oluverdi; Dumbledore, sokağın öteki ucunda tekir bir kedinin süzülerek köşeyi döndüğünü gördü. Dört numaranın basamaklarında battaniyeden bohçayı da seçebiliyordu.

"Talihin açık olsun, Harry," diye mırıldandı. Topuklarının üstünde döndü, pelerininin bir hışırtısıyla yok oluverdi.

Bir meltem çıktı, mürekkep rengi göğün altında sessizce, düzenli bir biçimde uzanan, şaşırtıcı şeylerin en son olabileceği bu sokağın, Privet Drive'ın tertemiz çalılıklarını titretti. Harry Potter, uyanmadan,

battaniyenin içinde bir yandan bir yana döndü. Minicik eliyle yanındaki mektubu kavramıştı; uykudaydı, özel biri olduğunu bilmiyordu, ünlü biri olduğunu bilmiyordu, birkaç saat sonra süt şişelerini koymak için kapıyı açacak olan Mrs. Dursley'nin çığlığıyla uyanacağını bilmiyordu, önündeki birkaç haftayı kuzeni Dudley tarafından itilip kakılarak, çimdiklenerek geçireceğini de bilmiyordu... Nereden bilsin, o anda ülke boyunca gizlice toplanıp kadeh kaldırıyorlardı insanlar, "Harry Potter'a," diyorlardı fısıltıyla, "sağ kalan çocuğa!"

İKİNCİ BÖLÜM: YOK OLAN CAM

Dursley'lerin uyanıp da evlerinin önündeki basamaklarda yeğenlerini bulmalarından bu yana yaklaşık on yıl geçmişti, ama Privet Drive pek değişmemişti. Güneş yine o düzenli bahçelerde yükseliyor, Dursley'lerin sokak kapısındaki pirinç dört numarayı ışıltı ışıltı parlatıyordu; salonlarına süzülüyordu sonra; salon, Mr. Dursley'nin baykuşlar üstüne o kara haberleri izlediği gece nasılsa, şimdi de öyle sayılırdı Aradan ne kadar zaman geçtiğini sadece şöminenin rafındaki fotoğraflar belirtiyordu. On yıl önce, değişik renklerde tostoparlak şapkalar giymiş kocaman, pembe bir deniz topunu gösteren sürüyle fotoğraf vardı orada-ama Dudley Dursley bebek değildi artık. Şimdi fotoğraflarda iri yarı sarışın bir çocuk vardı. İlk bisikletine binerken, lunaparkta atlı karıncada, babasıyla bilgisayar oyunu oynarken, annesi tarafından kucaklanmış öpülürken Artı evde bir başka çocuğun da yaşadığını gösteren hiç bir belirti yoktu odada.

Harry Potter, o sırada uyukluyordu, uzun sürmeyecekti uykusu. Petunia Teyze'si uyanıktı, günün ilk gürültüsü de onun tiz sesiyle oluştu.

"Kalk! Kalksana! Hadi!"

Harry irkilerek uyandı. Teyzesi kapıyı tıklattı yine.

"Kalk!" diye bağırdı. Harry onun mutfığa doğru yürüdüğünü duydu, sonra da fırının üstüne konulan tavanın sesini. Dönüp sırtüstü yattı, gördüğü düşü hatırlamaya çalıştı. Çok güzel bir düştü. Uçan bir

motosiklet vardı düşte. Sanki aynı düşü daha önce de görmüş gibi garip bir duyguya kapıldı.

Teyzesi kapının önüne geldi yine.

"Daha kalkmadın mı?" diye seslendi.

"Kalkıyorum," dedi Harry.

"Hadi, kıpırdan artık. Pastırmalara göz kulak ol. Sakın yakayım deme, Duddy'nin doğum gününde her şey kusursuz olmalı.

Harry homurdandı.

Teyzesi, "Ne dedin sen?" diye seslendi kapının arkasından.

"Hiçbir şey, hiçbir şey..."

Dudley'nin doğum günü- nasıl olmuştu da unutmuştu? Ağır ağır yataktan çıktı Harry, çorap aramaya koyuldu. Yatağının altında bir çift buldu, teklerden birinin üstündeki örümceğı çekip aldıktan sonra ayaklarına geçirdi. Örümceklere alışıkı, merdivenin altındaki dolap örümceklerle doluydu çünkü, kendisi de orada yatıyordu.

Giyinince hole inip mutfağı geçti. Masa, Dudley'nin doğum günü armağanlarından görünmüyordu sanki. Anlaşılan, istediğı o yeni bilgisayara kavuşmuştu Dudley, ikinci televizyonla yarış bisikleti de cabası. Dudley'nin neden bir yarış bisikleti istediğine akıl erdiremiyordu Harry, Dudley çok şişmandı çünkü, bedenini çalıştırmaktan da nefret ederdi- tabii bir başkasını yumruklamak dışında. Dudley'in en sevdiği kum torbası Harry'ydi, ama kovalarken onu bir türlü

yakalayamazdı. Görünüşünden pek belli değildi, ama Harry çok hızlıydı.

Belki de karanlık bir dolapta yaşamakla ilgisi vardı bunun, ama Harry yaşına göre çok ufaktı, çok da cılızdı. Dudley'nin eski elbiselerini giymek zorunda kaldığı için, olduğundan da ufak ve cılız gösteriyordu; Dudley ise ondan yaklaşık dört kat iriydi. İncecik bir yüzü vardı Harry'nin, kemikleri fırlamış dizleri, siyah saçları, yemyeşil gözleri vardı. Taktığı yusyuvarlak gözlük dünyanın seloteyp'iyle tutturulmuştu, Dudley yumruğu hep burnuna yapıştırırdı çünkü. Harry'nin görünüşünde hoşuna giden tek şey, alnındaki şimşek biçimindeki yara iziydi. Kendini bildi bileli vardı bu; hatırlıyordu, Petunia Teyze'ye sorduğu ilk soru, bu izin nasıl olduğuydu.

"Annenle babanın öldüğü otomobil kazasında," demişti teyzesi. "Başka soru sorma."

Soru sorma- Dursley'lerle huzur içinde yaşamamanın ilk kuralı buydu.

Harry pastırmaları çevirirken mutfağa Venon Enişte girdi.

Günaydın yerine, "Saçlarını tarasana!" diye kükredi.

Vernon Enişte haftada ortalama bir kere gazetesinin tepesinden bakıp Harry'nin berbere gitmesi gerektiğini söylerdi. Harry saçlarını sınıf arkadaşlarının toplamından daha sık kestiriyordu, ama fark etmiyordu, saçları boyuna büyüyordu işte, fışkırırcasına.

Dudley annesiyle mutfağa geldiğinde Harry tavada yumurta yapmaktaydı. Vernon Enişte'ye çok benziyordu Dudley. Kocaman, pembe bir yüzü vardı; boynu yok

gibiydi; gözleri ufacıktı, suluydu, maviydi; sarı saçları tostoparlak kafasına yapışıyordu. Petunia Teyze onun bir bebek meleğe benzediğini söylerdi hep- Harry ise peruk takmış bir domuza benzediğini söylerdi.

Harry pastırmalı yumurta tabaklarını masaya koydu, pek yer olmadığı için güç bir şeydi bu. Bu arada Dudley armağanlarını sayıyordu. Suratı asıldı.

Annesiyle babasına bakarak, "Otuz altı," dedi. "Geçen yıldan iki eksik."

"Şekerim, Marge Hala'nın armağanını saymadın; bak, burada, annenle babanın koca armağanının altında."

Dudley, kıpkırmızı kesilerek, "Peki, otuz yedi öyleyse," dedi. Dudley kasırgasının yaklaşmakta olduğunu sezen Harry, ne olur ne olmaz, belki Dudley masayı devirir diye, kurt gibi pastırmaya saldırdı.

Petunia Teyze de tehlikeyi sezinlemişti besbelli, çabucak, "Bugün çıkınca sana iki armağan daha alacağız," diye atıldı. "Buna ne dersin, kuşum? iki armağan daha. Oldu mu?"

Bir an düşündü Dudley. Çetin bir soruydu bu. Sonunda, ağır ağır, "Öyleyse," dedi, "otuz... otuz..."

"Otuz dokuz, bir tanem," dedi Petunia Teyze.

"Haa." İskemlesine çöktü Dudley, en yakındaki pakete uzandı. "İyi öyleyse."

Vernon Enişte kıkırdadı.

"Küçük yumurcak parasının karşılığını istiyor, tıpkı babası gibi. Yaşa, Dudley!" Dudley'nin saçlarını karıştırdı.

Telefon çaldı o anda, Petunia Teyze açmaya gitti, Harry'le Vernon Enişte de Dudley'nin yarış bisikleti, sinema kamerası, uzaktan kumandalı uçak, on altı yeni bilgisayar oyunu ve video paketlerini açmasını seyrettiler. Dudley tam altın saat paketini açıyordu ki, Petunia Teyze döndü telefondan, hem öfkeli, hem endişeliydi.

"Haberler kötü, Vernon," dedi. "Mrs. Figg'in bacağı kırılmış. Onu alamıyor." Başıyla Harry'yi işaret etti.

Dudley'nin ağzı dehşetle açıldı, ama Harry'nin yüreğı hopladı. Dudley'nin her doğum gününde annesiyle babası onunla bir arkadaşını gezmeye götürürlerdi, lunaparka, hamburgerciye ya da sinemaya. Her yıl da, iki sokak ötede oturan o deli kocakarıyla, Mrs. Figg'le kalırdı Harry. Nefret ederdi oradan. Bütün ev lahana kokardı; Mrs. Figg de gelmiş geçmiş ne kadar kedisi varsa, hepsinin fotoğrafını gösterirdi.

"Ne olacak şimdi?" dedi Petunia Teyze, bu işi sanki o tasarlamış gibi, öfkeyle Harry'ye baktı. Harry, Mrs. Figg'in bacağının kırılmasına üzülmeye gerektiğini düşünüyordu, ama kolay değildi bu; öyle ya, Tibbles'ı, Snowy'yi, Mr. Paws'u, Tufty'yi koskoca bir yıl görmeyecekti.

Vernon Enişte, "Marge'ı arasak," diye önerdi.

"Saçmalama, Vernon, nefret ediyor o çocuktan."

Dursley'ler Harry'den hep böyle söz ederlerdi, sanki kendisi orada yokmuş gibi- ya da söylenenlerin zaten farkına varamayacak iğrenç bir şeymiş, bir sümüklü böcekmiş gibi.

"Ya Şeye ne dersin?.. Neydi adı, arkadaşın Yvonne?"

Petunia Teyze, "Majorca'da tatilde," diye kestirip attı.

Harry umutla, "Beni burada da bırakabilirsiniz," diye söze karıştı (bir değışiklik olur, televizyonda istediğini seyreder, belki de Dudley'nin bilgisayarını karıştıracaklardı).

Petunia Teyze sanki bir limon yutmuş gibi baktı.

Homurdandı: "Dönüp de evi alt üst olmuş bulalım diye mi?"

"Evi yıkmam," dedi Harry, ama dinleyen yoktu ki.

Petunia Teyze, ağır ağır, "Onu da hayvanat bahçesine götürebiliriz," dedi, "... arabada kalır..."

"Araba yepyeni, tek başına bırakamayız..."

Dudley bağıra bağıra ağlamaya başladı. Pek ağladığı yoktu aslında, bunu yıllar önce bırakmıştı, ama suratını buruşturup inlerse, annesinden ne isterse alabileceğini biliyordu.

"Agucuk gugucuğum, ağlama, anneciğın o çocuğın en güzel gününü berbat etmesine izin vermeyecek!" diye bağırdı Petunia Teyze, Dudley'ye sarıldı.

Dudley, yapmacık hıçkırıklarla sarsılarak, "Onun...gelmesini... is-is-istemiyorum!" diye bağırdı. "her şeyin tadını ka-kaçırıyor hep!" Annesinin kolları arasındaki boşluktan Harry'ye pis pis sırttı.

Ama o sırada kapı çalındı- "Aman Tanrım, geldiler!" dedi Petunia Teyze çılgıncasına- bir an sonra da Dudley'nin en iyi arkadaşı Piers Polkiss, annesiyle girdi. Sıska bir

ocuktu Piers, suratı sıçana benziyordu. Dudley'nin yumrukladığı çocukların ellerini arkalarından o tutardı genellikle. Dudley yapmacık ağlamasını hemen kesti.

Harry yarım saat sonra Dursley'lerin arabasının arka koltuğunda Piers ve Dudley'le birlikte ömründe ilk kez hayvanat bahçesine giderken şansına inanamıyordu. Teyzesiyle eniştesi başka bir are bulamamışlardı, ama yola çıkmadan önce Vernon Enişte, Harry'yi bir kenara çekmişti.

Kocaman mosmor suratını Harry'nin yüzüne yaklaştırarak, "Seni uyarıyorum," demişti, "bak, ocuk, seni şimdiden uyarıyorum -bir numara yapmaya kalkarsan, herhangi bir şey yaparsan- Noel'e kadar o dolabın içinde kalırsın."

"Ben bir şey yapmayacağım ki," demişti Harry, "yeminle..."

Ama Vernon Enişte inanmamıştı ona. Zaten kimse inanmıyordu.

Sorun Harry'nin bulunduğu yerlerde garip şeyler olmasından kaynaklanıyordu, Dursley'lere bu olaylarda kendisinin parmağı olmadığını söylemek boşunaydı.

Bir keresinde, Harry'nin berbere gittiği gibi gelmesinden bıkan Petunia Teyze, mutfaktaki makası alıp saçlarını kesmiş, onu damdazlak bırakmıştı, "o korkunç izi örtmek için" peremine dokunmamıştı sadece.

Dudley, Harry'yi öyle görünce gülmekten kırılmıştı; Harry'nin de ertesı gün okulu düşünmekten gözüne uyku girmemişti, zaten o çuval gibi pantolonuyla, seloteypli gözlüğüyle dalga geçen geeneydi. Ama ertesı sabah

kalkınca saçlarını Petunia Teyze kırpmadan nasılsa, öyle bulmuştu. Saçlarının o kadar çabuk nasıl çıktığını açıklamasına olanak yoktu, ne söylediye dinletememiş, bir hafta dolap cezasına çarptırılmıştı.

Bir başka keresinde, Petunia Teyze ona Dudley'nin berbat mı berbat eski bir kazağını (turuncu benekli, kahverengi) giydirmeye çalışıyordu. Kafasından geçirmeye zorladıkça, kazak küçüldükçe küçülüyordu, sonunda el kadar bir kuklanın giyebileceği kadar oldu, ama Harry'ye uyması olanaksızdı. Petunia Teyze, kazağın yıkarken çektiğine karar verdi, Harry de cezalandırılmadığı için derin bir soluk aldı.

Öte yandan, okul mutfaklarının damında yakalandığı için başı adamakıllı derde girmişti. Dudley'nin çetesi her zamanki gibi onu kovalamaktaydı, Harry kendini birden bire bacanın üstünde otururken buluvermişti, başkaları gibi o da şaşırmıştı buna. Dursley'ler, okul müdiresinden, Harry'nin damlara tırmandığını bildiren pek öfkeli bir mektup almışlardı. Harry'nin bütün yapmaya çalıştığı (kilitli dolap kapısının arkasından Vernon Enişte'ye bağırarak söylediği gibi) mutfakların önündeki çöp bidonlarının üstünden atlamaktı. Tam atlarken rüzgârın onu kaldırıp uçurduğunu düşünüyordu Harry.

Ama bugün hiçbir terslik olmayacaktı. Günü okul, dolap ya da Mrs. Figgs'in lahana kokan salonu dışında bir yerde geçirmek, Dudley ve Piers'la birlikte olmaya değdi.

Vernon Enişte, arabayı kullanırken Petunia Teyze'ye boyuna yakınıyordu. her şeyden yakınmak hoşuna

giderdi; işçiler, Harry, kurul, Harry, banka ve Harry en çok yakındığı konulardan birkaçıydı. Bu sabah motosikletlerden yakınıyordu.

Yanlarından bir motosiklet hızla geçerken, "... genç serseriler, deli gibi sürüyorlar," dedi.

Ansızın hatırladı Harry. "Düşümde bir motosiklet gördüm," dedi. "Uçuyordu."

Vernon Enişte az kalsın önündeki arabaya toslayacaktı. Arkaya dönerek Harry'ye bağırdı, suratı bıyıklı dev bir pancara dönmüştü: "MOTOSİKLETLER UÇMAZ!"

Dudley ile Piers kıkırdadılar.

"Biliyorum uçmadıklarını," dedi Harry. "Sadece bir düştü bu."

Keşke bir şey söylemeseydim diye geçirdi içinden. Dursley'leri onun soru sormasından daha çok sinirlendiren bir şey varsa, o da herhangi bir şeyin olağandışı davranışlarıyla ilgili konuşmasıydı; konu ister düş, ister çizgi film olsun, fark etmezdi- böylece onun sakıncalı düşüncelere kapılabileceğini düşünüyorlardı herhalde.

Pırıl pırıl bir cumartesiydi, hayvanat bahçesi ailelerle doluydu. Dursley'ler Dudley ile Piers'a kocaman çikolatalı dondurmalar aldılar kapıda; ama çabuk davranıp hemen uzaklaşamadılar oradan, satıcı kadın Harry'ye ne istediğini sorduğu için, ona da ucuzundan bir limonlu almak zorunda kaldılar. Pek de fena değilmış diye düşündü Harry, bir yandan dondurmasını yalıyor, bir yandan da kafasını kaşıyan, inanılmaz derecede

Dudley'ye benzeyen bir gorili seyrediyordu, bir de sarışın olsaydı tamamdı.

Harry'nin uzun süredir geçirdiği en güzel sabahtı bu. Öğle yemeğine doğru hayvanlardan sıkılmaya başlayan Dudley ile Piers yine keyfe gelip kendisini yumruklayabilirler diye, Dursley'lerin biraz ötesinde yürümeye özen gösteriyordu. Hayvanat bahçesinin lokantasında yediler yemeklerini, Dudley dondurması yeteri kadar büyük değil diye kıyameti kopardı, Vernon Enişte bir dondurma daha getirtti ona, Harry'nin de kendi dondurmasını yemesine izin verildi.

Harry bütün bunların hayra alamet olmadığını sonradan anlayacaktı.

Yemekten sonra sürüngenler bölümüne gittiler. Burası serindi, karanlıktı, duvarlar boyunca aydınlatılmış cam kafesler sıralanmıştı. Camların arkasında her çeşit kertenkele, her çeşit yılan, tahta parçalarının, taşların üstünde sürünüyor, kayıyordu. Dudley ile Piers büyük zehirli kobralarla insanları sararak öldüren koca pitonları görmek istediler. Dudley oradaki en büyük yılanı hemen buldu. O kadar iriydi ki yılan, Vernon Enişte'nin arabasını iki kere sarar, onu ezerek çöp bidonuna çevirebilirdi- ama pek havasında değildi o sırada. Aslında, mışıl mışıl uyuyordu.

Dudley burnunu cama dayamış, gözlerini parıldayan kahverengi pullara dikmişti.

"Kimıldat şunu," diye uludu babasına. Vernon Enişte cama vurdu, ama yılan kılını bile kıpırdatmadı.

"Bir daha," diye buyurdu Dudley. Vernon Enište parmaklarıyla bir daha tıklattı camı, ama yılan uyumayı sürdürdü.

Dudley, "Çok sıkıcı," diye inledi. Oradan uzaklaştı.

Harry cam kafese yanaşıp uzun uzun baktı yılana. Yılan da sıkıntıdan ölmüşse, hiç şaşırmazdı doğrusu- gün boyunca parmaklarıyla camı tıklatarak kendisini tedirgin eden ahmak insanlardan başka kimsesi yoktu ki. Bir dolabı yatak odası olarak kullanmaktan betardi bu, orada tek ziyaretçi seni uyandırmak için kapıyı yumruklayan Petunia Teyze'ydi gerçi, ama hiç olmazsa evin içinde dolaşabilirdin.

Yılan boncuk gözlerini açtı ansızın. Usulca, çok usulca başını kaldırdı, gözleri Harry'nin gözlerinin hizasına gelinceye kadar.

Göz kırptı.

Harry gözlerini dikti ona. Sonra, bir bakan var mı diye çevresine göz attı. Bakan yoktu. O da yılana baktı sonra, göz kırptı.

Yılan kafasını Vernon Enište'yle Dudley'ye doğru uzattı, sonra gözlerini tavana dikti. Yine Harry'ye baktı, sonra; bakışından ne dediği açıkça belliydi: "Hep aynı."

Harry, "Biliyorum," diye mırıldandı camın arkasından, yılanın kendisini işitip işitmediğini bilemiyordu. "Gerçekten pek tatsız olmalı."

Yılan coşkuyla kafasını salladı.

"Sahi, nereden geliyorsun sen?" diye sordu Harry.

Yılan kuyruğunu cam kafesin yanındaki küçük yazıya doğru uzattı. Harry baktı.

Boa Yılanı, Brezilya.

"Güzel miydi orası?"

Boa yılanı kuyruğuyla yazıyı gösterdi yine, Harry okudu:

Bu örnek, hayvanat bahçesinde yetiştirilmiştir.

"Haa, anladım- demek Brezilya'da hiç bulunmadın?"

Yılan başını iki yana sallarken, Harry'nin arkasında kopan bir çığlık ikisini de havalara sıçrattı. "DUDLEY! MR. DURSLEY! GELİN BAKIN ŞU YILANA! NELER YAPIYOR, INANAMAYACAKSINIZI"

Dudley, yalpalaya yalpalaya, olanca hızıyla geldi.

Harry'nin kaburgalarına bir yumruk indirerek, "Çekil yoldan," dedi. Hazırlıksız yakalanmıştı Harry, beton zemine kapaklandı. Daha sonra olanlar o kadar hızlı oldu ki, kimse nasıl olduğunu bile anlayamadı- Piers ile Dudley camın önünde duruyorlardı, bir anda dehşet çığlıkları atarak arkaya sıçradılar.

Harry doğrulup yutkundu; boa yılanının içinde bulunduğu cam kafes yok olmuştu. Dev yılan çözülmüş, yerde sürünüyordu- sürüngenler bölümündeki insanlar çığlıklar atarak kapılara doğru koşmaya başladılar.

Yılan hızla yanından geçerken, Harry onun alçak sesle fısıldadığını duydu: "Geliyorum, Brezilya... Sssağol,

amigo."

Sürüngenler bölümünün bekçisi dehşet içindeydi.

"Ama cam," diyordu durmadan, "cam nereye gitti?"

Hayvanat bahçesinin yöneticisi kendi elleriyle demli, bol şekerli bir çay verdi Petunia Teyze'ye, özür üstüne özür diledi. Piers ile Dudley boyuna abuk sabuk şeyler söylüyorlardı. Harry'nin gördüğü kadarıyla, yılan onların yanından geçerken topuklarına şakayla karışık şöyle bir hamle etmişti, o kadar, ama Vernon Enişte'nin arabasına bindiklerinde, Dudley yılanın bacağını koparmak üzere saldırdığını söylüyor, Piers da kendisini boğmaya çalıştığına yemin ediyordu. Ama Harry açısından en kötüsü, Piers'ın biraz yatışınca, "Harry onunla konuşuyordu, öyle değil mi, Harry?" demesi oldu.

Vernon Enişte, Harry'ye yüklenmek için Piers evden sağsalim çıkıncaya kadar bekledi. Öylesine öfkeliydi ki, konuşamıyordu bile. "Git - dolap - kal - yemek yok," demeyi başardı, sonra da bir koltuğa yığıldı, Petunia Teyze koşup ona koca bir kadeh konyak getirmek zorunda kaldı.

Çok daha sonra Harry karanlık dolabında yatmış, keşke bir saatim olsaydı diye düşünüyordu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu, Dursley'lerin uyuyup uyumadıklarından da emin değildi. Onlar uyumadan önce mutfağa süzülüp bir şeyler atıştırmayı göze alamazdı.

Yaklaşık on yıldır yaşıyordu Dursley'lerle, on berbat yıl, kendini bildi bileli, bebekliğinden, annesiyle babasının

bir araba kazasında öldüklerinden beri. Annesiyle babası ölürken arabada olduğunu hatırlamıyordu. Bazen, dolaptaki o uzun saatler boyunca kafasını zorlarsa, garip bir görüntü canlanıyordu: göz kamaştıran yeşil bir ışığın çakışı, alnını yakan bir acı. Herhalde araba kazasıydı bu, ama o yeşil ışığın nereden geldiğini kestiremiyordu. Annesiyle babasını ise hiç hatırlamıyordu. Teyzesiyle eniştesi söz etmezlerdi onlardan, kendisinin soru sorması ise yasaklanmıştı. Evde fotoğrafları da yoktu.

Daha küçükken, bilmediği bir akrabasının gelip kendisini götürmesini düşlerdi Harry, ama böyle bir şey hiç olmadı; tek ailesi Dursley'lerdi. Yine de, sokaktaki yabancıların onu tanıdığını düşünürdü (belki de umardı). Çok garip yabancıları bunlar. Bir keresinde Petunia Teyze ve Dudley'le alışverişteyken, mor silindir şapkalı ufak tefek bir adam selam vermişti ona. Petunia Teyze, adamı tanıyıp tanımadığını sormuştu öfkeyle, sonra da hiçbir şey almadan onları dükkândan çıkarmıştı. Bir keresinde de, tepeden tırnağa yeşiller içinde uçuk bir ihtiyar kadının teki otobüste neşeyle el sallamıştı. Geçen gün sokakta upuzun mor bir palto giymiş saçsız bir adam elini sıkmış, sonra da tek söz söylemeden uzaklaşmıştı. Bütün bu insanlardaki en garip özellik, Harry onlara daha yakından bakmak istediği an hemen yok olmalarıydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: HİÇ KİMSEDEN MEKTUPLAR

Okulda kimsesi yoktu Harry'nin. Herkes, Dudley çetesinin çuval gibi eski elbiseler giyen, kırık gözlüklü şu tuhaf Harry Potter'dan hoşlanmadığını biliyor, kimse de Dudley çetesiyle ters düşmek istemiyordu.

Brezilyalı boa yılanının kaçıışı, Harry'nin o güne kadarki en uzun cezaya çarptırılmasına yol açmıştı. Dolaptan yine çıkmasına izin verildiğinde, yaz tatili başlamış, Dudley yeni film kamerasını kırmış, uzaktan kumandalı uçağını parçalamış, yarış bisikletine bindiği ilk gün de Privet Drive'da koltuk değnekleriyle karşıdan karşıya geçen Mrs. Figgs'e çarpmıştı.

Okulun sona erdiğine seviniyordu Harry, ama her gün hiç sektirmeden eve gelen Dudley çetesinden kurtulmak olanaksızdı. Piers da, Dennis de, Malcolm da, Gordon da iri ve ahmaktı, ama en irileri, en ahmakları Dudley olduğu için önder de oydu. Ötekiler, Dudley'nin en sevdiği spora, Harry-avına katılmaktan mutluluk duyuyorlardı.

İşte bu yüzden Harry çıkabildiği kadar çok çıkıyordu evden; dolaşıyor, bir umut ışığı olarak gördüğü tatil sonunu düşünüyordu. Eylül gelince ortaokula gidecekti, yaşamında ilk kere Dudley'le olmayacaktı artık. Dudley, Vernon Enişte'nin eski okuluna, Smeltings'e yazılmıştı. Piers Polkiss de oraya gidecekti. Harry ise devlet okuluna, Stonewall High'a gidecekti. Bunun çok gülünç olduğunu düşünüyordu Dudley.

"Stonewall'da ilk gün adamın kafasını tuvalete sokuyorlar," dedi. "İstersen gel yukarı da bir deneyelim."

"İstemem, sağol," dedi Harry. "O zavallı tuvalete senin kafan kadar berbat bir şey girmemiştir- sokarsan ii bulanır." Sonra da, söylediklerini Dudley daha kavrayamadan tabanları yağladı.

Temmuzda bir gün, Petunia Teyze Smeltings forması almak için Dudley'yi Londra'ya götürdü, Harry'yi de Mrs. Figgs'e bıraktı. Mrs. Figgs her zamanki kadar kötü değildi. Anlaşıldığına göre, bacağını kedilerinden birine takılınca kırmıştı, bu yüzden de onlarla arayı bozmuştu. Harry'nin televizyon seyretmesine izin verdi, sanki birkaç yılın tadını taşıyan çikolatalı pastadan getirdi.

Dudley o akşam yeni formasını giyerek salonda aile için özel bir geçit töreni yaptı. Smeltings'li çocuklar, kestane kahverengisi frak, turuncu golf pantolonu, kayıkçı diye adlandırdıkları yassı hasır şapkalar giyerlerdi. Öğretmenler bakmadığı zaman birbirlerine vurmak için de başları topuzlu bastonlar taşırlardı. Daha sonraki yaşamları için iyi bir eğitimdi bu.

Vernon Enişte, yeni golf pantolonunun içindeki Dudley'ye bakarken, boğuk bir sesle, yaşamının en gurur duyduğu anını yaşadığını belirtti. Petunia Teyze gözyaşlarına boğuldu, karşısındakinin Tini Minicik Dudley'cik olduğuna inanamadığını söyledi, ne kadar yakışıklıydı, ne kadar büyümüştü. Harry konuşmayı göze alamadı. Gülmemek için o kadar zorladı ki kendini, kaburga kemiklerinden ikisi herhalde çatlamıştır diye düşündü.

Harry ertesi sabah kahvaltı için gittiğinde mutfakta korkunç bir koku vardı. Koku, lavabonun içindeki madeni büyük bir leğenden geliyordu. Bakmaya gitti Harry. Leğen, gri bir suda yüzen, kirli paçavralara benzeyen şeylerle doluydu.

"Nedir bu?" diye sordu Petunia Teyze'ye. Soru sormaya kalktığı zaman teyzesinin dudakları nasıl kenetleniyorsa, yine öyle kenetlenmişti.

"Yeni okul forman," dedi Petunia Teyze.

Harry leğene baktı yine.

"Haa," dedi. "Bu kadar ıslatılması gerektiğini akıl edemedim."

"Saçmalama," diye patladı Petunia Teyze. "Dudley'nin eskilerini griye boyuyorum senin için. İşimi bitirince, ötekilerin formasına benzeyecek."

Bu konuda Harry'nin ciddi kuşkuları vardı, ama en iyisi tartışmamaktı. Masaya oturdu, Stonewall High'da ilk gün neye benzeyeceğini düşünmeye koyuldu- buruşuk fil derisi giymiş gibi olacaktı herhalde.

Dudley ile Vernon Enişte, Harry'nin yeni formasından yayılan koku yüzünden burunlarını tutarak geldiler. Vernon Enişte, her zamanki gibi gazetesini açtı, Dudley de hep yanında taşıdığı Smeltings bastonunu masaya vurdu.

Mektup kutusunun açıldığını, paspasa mektupların düştüğünü duydular.

Vernon Enişte, gazetesinin arkasından, "Postayı getir, Dudley," dedi.

"Harry getirsin."

"Postayı getir, Harry."

"Dudley getirsin."

"Şuna Smeltings bastonunla bir vursana, Dudley."

Harry Smeltings bastonunu savuşturarak postayı almaya gitti. Üç şey duruyordu paspasta: Vernon Enişte'nin Wight adasında tatilini geçirmekte olan kız kardeşi Marge'dan bir kartpostal, faturaya benzer kahverengi bir zarf, bir de- Harry'ye bir mektup.

Harry mektubu aldı, gözlerini dikti ona, yüreği dev bir lastik bant gibi gerilmişti. Hiç kimse, yaşamı boyunca hiç, ama hiç kimse mektup yazmamıştı ona. Kim yazardı zaten? Arkadaşı da yoktu, başka akrabası da- üye olmadığı için, kitapları geri götürmesi konusunda kitaplıktan sert notlar da almıyordu. Ama işte, bir mektup vardı elinde, adres o kadar açıktı ki, bir yanlışlık söz konusu olamazdı:

Mr. H. Potter

Merdiven Altındaki Dolap

4 Privet Drive

Little Whinging

*Surrey **

Sarımsı parşömenden yapılmış zarf kalındı, ağırdı, adres zümrüt yeşili mürekkeple yazılmıştı. Pul yoktu. Harry, elleri titreyerek zarfı çevirince mor balmumundan

bir mühür gördü; bir arma- koca bir "H" harfinin çevresinde bir aslan, bir kartal, bir porsuk, bir de yılan.

Mutfaktan, "Hadisene, ocuk!" diye bağırdı Vernon Enişte. "Ne yapıyorsun, zarflarda bomba mı arıyorsun?" Kendi esprisine kıkırdadı.

Harry mutfağı döndü, mektuba bakıyordu hâlâ. Vernon Enişte'ye faturayla kartpostalı uzattı, oturup sarı zarfı ağır ağır açmaya koyuldu.

Vernon Enişte yırtarak açtı faturayı, nefretle homurdandı, kartpostalın arkasına baktı.

Petunia Teyze'ye, "Marge hastalanmış," diye bilgi verdi. "Tuhaf bir deniz kabuklusu yemiş..."

Dudley, "Baba!" diye seslendi ansızın. "Baba, Harry'nin elinde bir şey var!"

Harry, zarfla aynı ağırlıktaki parşömene yazılmış mektubunu açmak üzereydi ki, Vernon Enişte kğıdı elinden kapıverdi.

Onu geri almaya çalışarak, "Benim o!" diye bağırdı Harry.

"Sana kim yazar ki?" diye burun kıvırdı Vernon Enişte, silkeleyerek tek eliyle açtı mektubu, okumaya başladı. Yüzü trafik ışıklarından daha hızlı bir biçimde kırmızıdan yeşile dönüverdi. O kadarla da kalmadı. Birkaç saniye içinde bayatlamış yulaf ezmesinin gri beyazı oldu.

"P-P-Petunia!" diye kekeledi.

Dudley, okumak için mektubu kapmaya çalıştı, ama Vernon Enişte onu uzanamayacağı kadar yüksekte tutuyordu. Petunia Teyze merakla aldı mektubu, ilk satırı

okudu. Bir an bayılacakmış gibi oldu. Elini boğazına götürüp hırıltılı bir ses çıkardı.

"Vernon! Aman Tanrım- Vernon!"

Gözlerini birbirlerine diktiler, Harry ile Dudley'nin odada olduklarını unutmuşlardı sanki. Dudley böyle hiçe sayılmaya alışık değildi. Smeltings bastonunu babasının kafasına tıklattı.

Yüksek sesle, "Mektubu okumak istiyorum," dedi.

Harry, "Asıl ben okumak istiyorum," dedi öfkeyle, "bana yazılmış çünkü."

Vernon Enişte, mektubu zarfına koyarak, "Dışarı, ikiniz de dışarı," diye hırıldadı.

Harry kıpırdamadı.

"MEKTUBUMU İSTİYORUM!" diye bağırdı.

Dudley, "Ben göreceğim!" diye buyurdu.

"DIŞARI!" diye kükredi Vernon Enişte, Harry ile Dudley'yi enselerinden tutup hole attı, mutfak kapısını da çarparak arkalarından kapadı. Harry ile Dudley, anahtar deliğinden kimin kulak kabartacağı konusunda korkunç, ama sessiz bir kavgaya tutuştular hemen; Dudley kazandı, Harry de, gözlüğü bir kulağından sarkmış, kapıyla yer arasındaki aralıktan içeriyi dinlemek için karnının üstüne uzandı.

Petunia Teyze, titrek bir sesle, "Vernon," diyordu, "şu adrese bak- nerede yattığını nasıl bilebilirler? Evi mi gözetliyorlar dersin?"

Vernon Enişte, akli başından gitmiş, "Gözetliyorlardır- araştırlıyorlardı- belki bizi izliyorlardır," diye mırıldandı.

"Ne yapmamız gerekiyor, Vernon? Yanıt verelim mi? Onlara yazıp istemediğimizi."

Harry, Vernon Enişte'nin parlak siyah ayakkabılarının mutfağı arşınladığını görebiliyordu.

Sonunda, "Hayır," dedi Vernon Enişte. "Hayır, umursamayacağız. Yanıt alamazlarsa... evet, en iyisi bu... hiçbir şey yapmayacağız..."

"Ama -"

"Böyle bir şey istemiyorum evde, Petunia! Onu aldığımızda yemin etmedik mi, böyle tehlikeli saçmalıklardan uzak duracağız diye?"

O akşam işten gelince, daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı Vernon Enişte; Harry'yi dolabında ziyaret etti.

Vernon Enişte, kapıdan bin güçlkle geçer geçmez, "Mektubum nerede?" dedi Harry. "Kim yazmış?"

"Hiç kimse. Yanlışlıkla sana yollanmış," diye kestirip attı Vernon Enişte. "Yaktım."

Harry öfkeyle, "Yanlışlık yoktu," dedi. "Benim dolabım bile yazılıydı üstünde."

"KES!" diye bağırdı Vernon Enişte, tavandan birkaç örümcek düştü. Derin derin soluk aldı, yüzüne bir gülücük yerleştirmeye çalıştı, herhalde çok acı duyuyordu bundan.

"Şey- evet, Harry- şu dolap. Teyzenle ben düşünüyorduk da... artık içine sığmayacak kadar

büyüdü... Dudley'nin ikinci yatak odasına taşınırsan fena olmayacak."

"Neden?" dedi Harry.

Eniştesi, "Soru sorma!" diye kestirip attı. "Şu eşyalarını yukarı götür, hemen."

Dursley'lerin evinde dört yatak odası vardı: biri Vernon Enişte'yle Petunia Teyze'nin, biri konuklar (genellikle Vernon Enişte'nin kardeşi Marge) için, biri Dudley'nin yattığı, biri de Dudley'nin ilk yatak odasına sığmayan oyuncaklarını, eşyalarını koyduğu oda. Harry'nin, nesi var nesi yoksa dolaptan bu odaya taşınması için tek sefer yetti. Yatağa oturdu Harry, çevresine bakındı. Buradaki aşağı yukarı her şey kırılmıştı. Bir aylık kamera, Dudley'nin bir zamanlar komşu köpeği ezdiği küçük tankın üstündeydi; köşede ilk televizyonu duruyordu Dudley'nin, en sevdiği program yayınlanmayınca bir tekmeyle parçalamıştı onu; koca bir kuş kafesi vardı, Dudley içindeki papağanı okula götürüp bir havalı tüfekte değiş tokuş etmişti, tüfek raftaydı, ucu, Dudley üstüne oturduğu için, eğrilmişti. Öteki raflar kitap doluydu. Odada dokunulmamışa tek benzeyen şeyler onlardı.

Aşağıdan Dudley'nin annesine bağırان sesi geliyordu: "Onu orada istemiyorum... o oda bana gerekli... çıkarın onu..."

Harry iç çekip yatağa uzandı. Daha dün, burada olmak için neler vermezdi. Bugün ise burada olmaktansa, o mektupla dolabında olmayı yeğ tutardı.

Ertesi sabah kahvaltıda herkes oldukça sessizdi. Dudley şoktaydı. Çığlıklar atmış, babasına Smeltings bastonuyla vurmuş, kendini zorlayarak kusmuş, annesini tekmelemiş, kaplumbağasını seraya fırlatmış, ama odasını geri alamamıştı. Harry dün bu zamanları düşünüyordu, keşke mektubu holde açmış olsaydı. Vernon Enişte ile Petunia Teyze düşünceli düşünceli birbirlerine göz atıyorlardı.

Posta geldiğinde, Harry'ye iyi davranmaya çalışan Vernon Enişte, mektupları almaya Dudley'yi yolladı. Holden geçerken Smeltings bastonunu her şeye indirdi Dudley. Sonra bağırdı: "Bir tane daha! Mr. H. Potter, En Küçük Yatak Odası, 4 Privet Drive -"

Sanki boğazlanıyormuş gibi bir çığlık attı Vernon Enişte, yerinden fırlayıp hole koştu, Harry de peşinden. Vernon Enişte mektubu alabilmek için Dudley'le güreşip onu yere yatırmak zorunda kaldı, doğrusu biraz güç oldu bu, çünkü Harry de Vernon Enişte'nin arkasına dolanıp boğazına sarılmıştı. Bir dakika kadar süren, herkesin Smeltings bastonundan nasibini aldığı o kör-dövüşü sonunda, Vernon Enişte soluk soluğa doğruldu, elinde Harry'nin mektubu vardı.

Harry'ye, "Doğru dolaba- yani, yatak odana," diye gürledi. "Dudley- git- sadece git."

Harry yeni odasını arşınladı da arşınladı. Dolaptan taşındığını biliyordu birileri, ilk mektubu almadığını da biliyorlardı sanki. Öyleyse bir daha denerlerdi mutlaka. Bu keresinde başarıya ulaşılmalıydı artık. Bir plan yaptı.

Onarılmış alar saat ertesi sabah altıda çaldı. Harry hemen kapattı onu, sessizce giyindi. Dursley'leri uyandırmamalıydı. Işıkların hiçbirini yakmadan aşağı süzüldü.

Postacıyı Privet Drive'ın köşesinde bekleyecek, dört numaranın mektuplarını alacaktı önce. Karanlık holde usulca ön kapiya doğru yürürken yüreği gümbürdüyordu.

"AAAAAHHHHH!"

Havaya sıçradı Harry -paspasta kocaman, yumuşak bir şeye basmıştı- canlı bir şeye!

Yukarıda ışıklar yandı, Harry o kocaman yumuşak şeyin eniştesinin yüzü olduğunu fark etti dehşetle. Vernon Enişte, sokak kapısının dibinde, bir uyku tulumunda yatıyordu- besbelli Harry'nin kafasından geçeni yapmasına engel olmak için. Yarım saat kadar bağırdı Harry'ye, sonra da gidip çay yapmasını söyledi. Harry, süngüsü düşük, mutfağa gitti, döndüğünde posta gelmişti, Vernon Enişte'nin kucağında duruyordu. Harry, yeşil mürekkeple yazılmış üç zarf gördü.

"Bana verin-" diye söze başladı, ama Vernon Enişte onun gözleri önünde mektupları yırttı, paramparça etti.

Vernon Enişte o gün işe gitmedi. Evde kalıp posta kutusunu iviledi.

Ağzı ivi dolu, "Anlıyorsun ya," diye açıklama yaptı Petunia Teyze'ye, "mektupları yerine ulaştıramazlarsa, bu işten vazgeçerler."

"Bunun işe yarayacağını pek sanmıyorum, Vernon."

Vernon Enişte, "Bu insanların kafası garip biçimde çalışır, Petunia; sana bana benzemezler," dedi; bu arada, Petunia Teyze'nin getirdiği bir dilim meyveli pastayla çivi çakmaya çalışıyordu.

Cuma günü on iki mektup geldi Harry'ye. Posta kutusundan geçmedikleri için, kapının altından atılmış, kenarlarından itilmiş, birkaçı da alt kattaki tuvaletin penceresinden tikiştirilmişti.

Vernon Enişte evde kaldı yine. Bütün mektupları yaktıktan sonra eline bir çekiç aldı, kimse dışarı çıkamasın diye ön kapıyı da, arka kapıyı da tahtalarla bir güzel çiviledi. Çalışırken "Tiptoe through the Tulips"i mırıldanıyor, en ufak bir gürültüde yerinden hopluyordu.

Cumartesi işler çığırından çıkmaya başladı. Harry'ye yazılmış yirmi dört mektup sızdı evin içine; bunlar, kıvrılarak, şaşkın sütçünün salon penceresinden Petunia Teyze'ye uzattığı iki düzine yumurtanın içlerine tek tek yerleştirilmişti Vernon Enişte postaneyle mandıraya zehir zemberek telefonlar edip dert anlatacak bir yetkili bulmaya çalışırken, Petunia Teyze mektupları mikserde bir güzel parçaladı.

Dudley, Harry'ye, "Seninle konuşmak için kim böyle yırtınır ki?" diye sordu şaşkınlıkla.

Pazar sabahı, Vernon Enişte kahvaltı masasına oturduğunda yorgun, biraz da hasta görünüyordu, ama mutluydu.

Gazetelerine marmelat bulaştırırken, mutluluk içinde, "Pazarları posta gelmez," diye hatırlattı ötekilere, "bugün kahrolası mektuplar yok -"